

Sygn. akt II SA/Go 880/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim
w składzie następującym:

Przewodniczący

Sędzia WSA Jacek Jaśkiewicz

Sędziowie

Sędzia WSA Adam Jutrzenka-Trzebiatowski

Sędzia WSA Sławomir Pauter (spr.)

Protokolant

st. sekr. sąd. Elżbieta Dzieścielewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 grudnia 2016 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Nowej Soli
na uchwałę Rady Miejskiej w Bytomiu Odrzańskim
z dnia 17 września 2015 r., nr VI/67/2015
w sprawie regulaminu korzystania z Cmentarza Komunalnego w Bytomiu Odrzańskim

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały.

Wyrok
Postanowienie

z dnia 8 grudnia 2016 r. Sygn. akt II SA/Go 880/16
prawomocny(e) od dnia 31 stycznia 2017 r.
podpis sędziego/referendarza sądowego

na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

22.12.2016
dnia podpis Dzieścielewska

UZASADNIENIE

Rada Miejska w Bytomiu Odrzańskim podjęła w dniu 17 września 2015 r. uchwałę nr VI/67/15 w sprawie ustalenia zasad korzystania z Cmentarza Komunalnego w Bytomiu Odrzańskim. Powyższą uchwałą organ uchwałodawczy gminy przyjął regulamin porządkowy cmentarza Komunalnego znajdującego się w Bytomiu Odrzańskim powołując się na art. 7 ust. 1 pkt 13, art. 40 ust. 2 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 594 ze zm. – dalej jako u.s.g.).

Prokurator Rejonowy w Nowej Soli wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. skargę na powyższą uchwałę wnosząc o stwierdzenie jej nieważności w całości.

Zaskarżonym przepisom Prokurator zarzucił istotne naruszenie prawa tj.:

- art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie, w sytuacji gdy przepisem tworzącym dała Radzie kompetencje do wydania przepisów porządkowych jest art. 40 ust. 3 u.s.g.,

- art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 roku o ogłoszeniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych poprzez umieszczenie w § 2 i 3 uchwały regulacji o charakterze wewnętrznie obowiązującym, co nadało im status prawa miejscowego oraz spowodowało publikację w dzienniku urzędowym,

- a) art. 20a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych, który stanowi o uprawnieniu osób niepełnosprawnych do wstępu do obiektów użyteczności publicznej z psem asystującym, stąd zakaz wprowadzania psów określony w § 6 ust. 2 pkt 3 uchwały bez zastrzeżeń dotyczących możliwości korzystania z psa asystującego przez osoby niepełnosprawne pozostaje w sprzeczności z powołanym przepisem,

- b) art. 14 ust. 6 ustawy o wychowaniu w trzeźwości w przeciwdziałaniu alkoholizmowi, który stanowi o możliwości wprowadzenia przez radę gminy czasowego lub stałego zakazu sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych w niewymienionych w ustawie miejscach, obiektach lub na

określonych obszarach gminy, ze względu na ich charakter, poprzez jego nie wskazanie w podstawie prawnej uchwały,

-c) § 137 w zw. z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, przez powtórzenie w uchwale przepisów ustawy z dnia 20 maja 1971 roku Kodeks wykroczeń:

- art. 144 i 145 kodeksu wykroczeń, które stanowią, że podlega karze ten, kto na terenach przeznaczonych do użytku publicznego, niszczy lub uszkadza rośliny albo na terenach przeznaczonych do użytku publicznego depta trawniki lub zieleńce w miejscach innych niż wyznaczone dla celów rekreacyjnych przez właściwego zarządcę terenu oraz zanieczyszcza lub zaśmieca miejsca dostępne dla publiczności, a w szczególności drogę, ulicę, plac, ogród, trawnik lub zieleniec, a zostały powtórzone w § 6 ust. 2 pkt 5 i 8 i ust. 3 pkt 4 uchwały w zakresie wprowadzonego zakazu wysypywania śmieci poza miejscami wyznaczonymi, zakazu pozostawiania fragmentów zdemontowanych pomników oraz zakazu sadzenia i usuwania drzew i krzewów,

- art. 60 § 1 kodeksu wykroczeń, który penalizuje sprzedaż na terenie należącym do gminy lub będącym w jego zarządzie poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy, zaś powtórzenie w § 6 ust. 2 pkt 7 i ust. 3 pkt 3 uchwały w zakresie wprowadzania zakazu prowadzenia działalności handlowej, czy jakiegokolwiek gospodarczej bądź zarobkowej.

Nadto w uzasadnieniu skargi Prokurator zakwestionował § 6 ust. 2 pkt 2 uchwały wprowadzający zakaz na terenie cmentarza osób nietrzeźwych, albowiem art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g nie stanowi upoważnienia do wprowadzania ograniczenia dostępu do cmentarza dla określonych osób oraz pojęcie w stanie nietrzeźwym jest pojęciem nieprecyzyjnym, nie zostało zdefiniowane, nie wiadomo czy chodzi o określoną zawartość alkoholu w organizmie, czy też o widoczne objawy u danej osoby po spożyciu alkoholu.

W odpowiedzi na skargę organ uznał zarzuty podniesione w skardze za zasadne, wnosząc jednocześnie o umorzenie postępowania w niniejszej sprawie, albowiem Rada Miejska w Bytomiu Odrzańskim na sesji w dniu 18 listopada 2016 roku podjęła uchwałę o przyjęciu regulaminu korzystania z Cmentarza Komunalnego w Bytomiu Odrzańskim.

W trakcie postępowania ustalono nadto, że rozstrzygnięciem nadzorczym nr NK-I.4131.153.2015.MDud z dnia 15 października 2015 roku Wojewoda Lubuski

powołując się na art. 91 ust. 1 u.s.g. stwierdził nieważność § 7 ust. 2, § 8, § 9, § 10 i § 11 objętej w niniejszej sprawie skargą uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z zasadami wyrażonymi w art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1066), art. 3 i art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 718 ze zm.), dalej jako: „p.p.s.a.”, sąd administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości przez kontrolę legalności zaskarżonego aktu, czyli ocenia jego zgodność z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa, według stanu prawnego i faktycznego sprawy z daty jego podjęcia, nie będąc przy tym związanym zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Prokurator Rejonowy w Nowej Soli wniósł skargę na uchwałę organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego z powołaniem się na przepis art. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz.U. z 2011 r., Nr 270, poz. 1599 ze zm.). Prokuratora nie dotyczy wymóg uprzedniego wyczerpania środków zaskarżenia, co wynika z art. 52 § 1 p.p.s.a.

Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia prawa, ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa, które prowadziłoby do zastosowania tej sankcji. W tej kwestii odwołać się należy do przepisów u.s.g., w której mowa o dwóch rodzajach naruszeń prawa, które mogą być wywołane przez ustanowienie aktów uchwalanych przez organy gminy. Mogą być to naruszenia istotne lub nieistotne (art. 91 ustawy). Jednak i tu brak ustawowego zdefiniowania obu naruszeń, co stwarza konieczność sięgnięcia do stanowiska wypracowanego w tym zakresie w doktrynie i w orzecznictwie. Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Do nich zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa

materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, s. 101-102). W judykaturze za istotne naruszenie prawa, będące podstawą do stwierdzenia nieważności aktu, uznaje się takiego rodzaju naruszenia prawa jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenie procedury podjęcia uchwały (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lutego 1998 r., sygn. akt II SA/Wr 1459/97, Lex nr 33805; z dnia 8 lutego 1996 r., sygn. akt SA/Gd 327/95, Lex nr 25639). Stwierdzenie nieważności uchwały może nastąpić więc tylko wtedy, gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, co jest oczywiste i bezpośrednie oraz wynika wprost z treści tego przepisu. Nie jest zaś konieczne rażące naruszenie, warunkujące stwierdzenie nieważności decyzji czy postanowienia, o jakim mowa w przepisie art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 23). Natomiast w przypadku nieistotnego naruszenia nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa.

W niniejszej sprawie przedmiotem kontroli sądowej pozostawała uchwała Rady Miejskiej w Bytomiu Odrzańskim z dnia 17 września 2015 r. nr VI/67/15 w sprawie regulaminu korzystania z Cmentarza Komunalnego w Bytomiu Odrzańskim, której podstawę prawną stanowił m. in. art. 40 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 3 i 4 u.s.g.

Przepis art. 40 ust. 1 u.s.g. reguluje kompetencję rady gminy do stanowienia aktów prawa miejscowego, a takim jest bez wątpienia zaskarżona uchwała Rady Miejskiej w Międzyrzeczu. Zgodnie z tym przepisem na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Stosownie do art. 94 Konstytucji RP podstawą prawną stanowienia prawa miejscowego jest upoważnienie zawarte w ustawie. Każdorazowo więc w akcie rangi ustawowej zawarte musi być upoważnienie dla lokalnego prawodawstwa, czyli tzw. delegacja. Upoważnienie to musi być wyraźne, a nie tylko pośrednio wynikające z przepisów ustawowych. Akty prawa miejscowego nie mogą być automatyczne, wydawane bez wyraźnego upoważnienia ustawowego.

Zgodnie z art. 40 ust. 2 u.s.g. organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie zasad zarządu mieniem gminy (pkt 3) oraz zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (pkt 4). Formułując w zaskarżonej uchwale regulamin korzystania z cmentarza komunalnego, Rada Miejska uprawniona była do uregulowania w nim zasad i trybu korzystania z cmentarzy. Cmentarze bowiem należą do kategorii gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Użyte w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. pojęcie „zasady i tryb korzystania” zawiera w sobie kompetencję organu stanowiącego gminy do formułowania w stosunku do terenów i urządzeń użyteczności publicznej norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł zachowania się, określenia ustalonego porządku zachowania się. Oznacza to w konsekwencji uprawnienie rady gminy do wprowadzenia reguł dotyczących obowiązującego sposobu zachowania się podmiotów, które przebywają na terenach lub w obiektach o jakich mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g.

Ustanawiając na podstawie cytowanego przepisu akt prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, organ stanowiący gminy jest ograniczony obowiązującym porządkiem prawnym, którego nie może w sposób dowolny naruszać lub modyfikować. Normy prawa miejscowego muszą bowiem ściśle mieścić się w granicach ustawowej delegacji, która w tym przypadku nie upoważnia do odstępstw od przepisów ogólnie obowiązujących (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt IV SA/GI 847/14, Lex nr 1647724).

Przenosząc powyższe na kanwę niniejszej sprawy należy w pierwszej kolejności stwierdzić, że zapis zawarty w § 2 regulaminu stanowiącego załącznik do zaskarżonej uchwały, zgodnie z którym właścicielem cmentarzy komunalnych jest Gmina Bytom Odrzański, nie jest ani nakazem ani zakazem określonego zachowania się. Regulacja ta ma charakter wyłącznie informacyjny, w związku z czym nie powinna zostać zamieszczona w regulaminie korzystania z cmentarzy.

Wskazać należy również na istotne naruszenie prawa w powołanym § 2 w części dotyczącej wskazania, iż cmentarz jest administrowany przez Zakład gospodarki Komunalnej oraz w § 3 regulaminu określającym miejsce i godziny urzędowania administratora. Zgodnie bowiem z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 2126) – dalej jako „ustawa o cmentarzach”, utrzymanie cmentarzy komunalnych i

zarządzanie nimi należy do właściwych wójtów (burmistrzów, prezydentów miast), na których terenie cmentarz jest położony. Oznacza to, że jedynym podmiotem uprawnionym do wyznaczenia „Administradora” cmentarza oraz określenia miejsca i godzin urzędowania był Burmistrz Bytomia odrzańskiego; nie mogła natomiast kwestii tych uregulować Rada Miejska w Międzyrzeczu, co nastąpiło w powyższych przepisach. Należy zatem uznać, że przepisy te są sprzeczne ze wskazanym art. 2 ust. 1 ustawy o cmentarzach (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 28 października 2015 r., sygn. akt II SA/Bd 853/15).

Za uzasadniony należy uznać podniesiony w skardze zarzut dotyczący naruszenia art. 20 a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych, który stanowi o uprawnieniu osób niepełnosprawnych do wstępu do obiektów użyteczności publicznej z psem asystującym. Tym samym sformułowany w § 6 ust. 2 pkt 3 regulaminu zakaz wprowadzania psów na cmentarz, który jest obiektem użyteczności publicznej pozostaje w sprzeczności z powołanym przepisem ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej, w zakresie w jakim pozbawiony jest zastrzeżenia dotyczącego możliwości korzystania z psa asystującego przez osoby niepełnosprawne. W tej części postanowień zaskarżona uchwała narusza postanowienia aktu prawnego wyższego rzędu jakim jest ustawa.

Także jak zasadnie podniesiono w skardze postanowienia uchwały dotyczące zakazu spożywania alkoholu w miejscu publicznym, jakim jest niewątpliwie cmentarz komunalny zawarty w § 6 ust. 2 pkt 2 regulaminu zakaz spożywania alkoholu wyłącznie z powołaniem się na przepisy u.s.g. nie jest dopuszczalne. Sprawy związane ze sprzedażą, podawaniem i spożywaniem napojów alkoholowych uregulowane zostały w ustawie z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Ustawa ta w art. 14 ust. 6 zawiera delegację skierowaną do organu stanowiącego gminy do ustanowienia stałego lub czasowego zakazu sprzedaży, podawania, spożywania i wnoszenia napojów alkoholowych w niewymienionych w ustawie miejscach, obiektach lub na określonym obszarze gminy, ze względu na ich charakter. Podstawy takiej nie może stanowić wyłącznie przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. Wskazany przepis regulaminu należało również zakwestionować w części dotyczącej zakazu przebywania na cmentarzu w stanie nietrzeźwym. Jak zasadnie podniesiono w skardze jest to pojęcie nieprecyzyjne zbyt ogólnikowe, nie wiadomo czy chodzi o zakaz przebywania na

cmentarzu w stanie nietrzeźwym wyrażonym określoną zawartością alkoholu w organizmie, czy też o widoczne objawy świadczące o stanie nietrzeźwości danej osoby. Nadto w pierwszym przypadku mogły by to wykazać jedynie przeprowadzone badania, do przeprowadzenia których musi być określona, wyraźna podstawa prawna, a przedmiotowa uchwała z pewnością ich nie stanowi. Również ustawa o samorządzie gminnym jak i ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie zawiera delegacji upoważniającej organ stanowiący gminy do wprowadzenia obowiązku poddania się takiemu badaniu czy też upoważnienia dla wskazanego organu do jego przeprowadzenia.

Zdaniem Sądu, na uwzględnienie zasługiwały również zarzuty Prokuratora skierowane pod adresem § 6 ust. 2 pkt 5, 7 i 8, ust. 3 pkt 3 i 4 regulaminu, które to przepisy wprowadzają zakaz wysypywania śmieci poza miejscami wyznaczonymi, zakaz pozostawiania fragmentów zdemontowanych pomników, zakaz sadzenia i usuwania drzew i krzewów oraz zakaz prowadzenia działalności handlowej, czy jakiegokolwiek gospodarczej bądź zarobkowej. W orzecznictwie sądów administracyjnych panuje ugruntowany pogląd, że organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego nie może jeszcze raz normować materii uregulowanych w obowiązujących ustawach, a uchwała zawierająca takie unormowania, jako istotnie naruszająca prawo, winna być uznana za nieważną w części w jakiej zawiera takowe regulacje. Powtórzony przepis ustawy będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może w istocie prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. Uchwała organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego, będąca aktem prawa miejscowego, jest jednocześnie źródłem powszechnie obowiązującego prawa na obszarze danej jednostki terytorialnej, musi więc respektować unormowania zawarte w aktach prawnych wyższego rzędu (por. wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 4 lutego 2016 r., sygn. akt II SA/Go 1040/15; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 14 września 2011r., sygn. akt IV SA/Po 659/11; wyrok NSA z dnia 8 kwietnia 2008r., sygn. akt II OSK 370/07; baza orzeczeń nsa.gov.pl). Powyższe stanowisko znajduje dodatkowe oparcie w treści § 137 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r., poz. 283) – stosowanego do aktów prawa miejscowego na mocy § 143, zgodnie z którym w uchwale i zarządzeniu nie powtarza się przepisów ustaw oraz przepisów innych aktów normatywnych.

Naruszenie tej zasady techniki prawodawczej w konsekwencji prowadzi do nieuprawnionego wejścia prawodawcy miejscowego w sferę kompetencji zastrzeżonych wyłącznie dla ustawodawcy, co może wywołać u adresatów norm wadliwe przekonanie, że transponowane na grunt lokalny normy prawa powszechnie obowiązującego są jedynie normami prawa miejscowego, które wiążą wyłącznie na obszarze właściwości lokalnego prawodawcy. Nadto, unikanie powtórzeń stanowi o przejrzystości systemu prawa, natomiast ich wprowadzenie może być przyczyną niejasności interpretacyjnych, gdyż powtórzona ustawowo zdefiniowane pojęcie mogłoby być odmiennie zinterpretowane niż pojęcie zawarte w ustawie. Regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie uzupełnienie przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, a zatem nie mogą ich zastępować, tak więc niedopuszczalne jest dokonywanie powtórzeń przepisów zawartych w aktach wyższej rangi i tym bardziej poddaniu ich jakiegokolwiek modyfikacji (por. wyrok NSA z dnia 8 kwietnia 2008 r. II OSK 370/07, LEX nr 446997).

Na wyeliminowanie z obrotu prawnego z powyższych przyczyn zasługują więc postanowienia regulaminu zawarte w § 6 ust. 2 pkt 5 – zakazujący składowania śmieci poza miejsca do tego wyznaczonymi; § 6 ust. 2 pkt 8 – zakazujący pozostawiania elementów zdemontowanych pomników, nagrobków i innych materiałów pochodzących z rozbiórki lub budowy grobu; § 6 ust. 3 pkt 4 usuwania drzew i krzewów. Wszystkie te zagadnienia (zakazy) zostały uregulowane już w przepisach art. 60³ § 1 penalizującego sprzedaż na terenie należącym do gminy poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy, art. 144 § 1 i 2 penalizującego niszczenie na terenach przeznaczonych do użytku publicznego niszczenie lub uszkodzanie roślinności oraz art. 145 penalizującego zanieczyszczanie lub zaśmiecanie miejsc dostępnych dla publiczności, a zawarte w ustawie z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r., poz. 1094), a tym samym należało stwierdzić nieważność tych postanowień regulaminu.

W niniejszej sprawie nadto wskazać należy, że środkiem sprawowania przez organ nadzoru kontroli nad działalnością organów samorządu terytorialnego jest m.in. uprawnienie tego organu do wydawania rozstrzygnięć nadzorczych, jak i zaskarżania aktów organów administracyjnych do sądu administracyjnego. Oba te środki nie są względem siebie konkurencyjne, a ich zastosowanie jest uwarunkowane jedynie upływem terminu, o którym mowa w art. 91 ust. 1 u.s.g. Wobec tego niezakwestionowanie postanowień przedmiotowej uchwały przez

Wojewodę w trakcie nadzoru i kontroli w zakresie zgodności z prawem zaskarżonej uchwały, nie może stanowić podstawy do wyprowadzenia wniosku, iż tym samym organ nadzoru uznał, że uchwała w zakresie w którym nie została zakwestionowana jest zgodna z prawem. Nie wyklucza to więc wniesienia przez Prokuratora skargi na uchwałę i wniesienie o stwierdzenie jej nieważności w zakresie, w jakim organ nadzoru nie zakwestionował jej zgodności z prawem.

Za zasadny należy uznać zarzut skargi dotyczący nie wskazania pełnej podstawy przez Radę Miejską w Bytomiu Odrzańskim podstawy prawnej podjęcia zaskarżonej uchwały tj. nie wskazanie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g., z tym zastrzeżeniem, że nie jest to istotne naruszenie prawa w sytuacji gdy organ posiadał delegację ustawową do wydania kwestionowanej uchwały.

W tym stanie rzeczy Sąd działając na podstawie art. 147 p.p.s.a., stwierdził nieważność przedmiotowej uchwały w zaskarżonej uchwały w całości. Powyższe rozstrzygnięcie uzasadnia fakt, że rozstrzygnięciem nadzorczym Wojewody Lubuskiego z dnia 15 października 2015 roku oraz niniejszym wyrokiem zakwestionowano ważność większości postanowień uchwały. Te które pozostały nie stanowią pełnej regulacji jaka winna nią być objęta. Nadto z pisma organu z dnia 9 listopada 2016 roku wynika, że organ stanowiący gminy podjął nową uchwałę regulującą powyższą materię. Uzasadnia to stwierdzenie nieważności całej uchwały, a nie tylko w zakresie konkretnych jej postanowień. Stwierdzenie nieważności uchwały wywiera skutki *ex tunc*.

na oryginale własne podpisy
Za zgodność z oryginałem

27.12.2016
dnia podpis: *Maciej Gardziel*